

Цзо, обаче, успѣлъ да разгледа богатата наредба: въ едни стаи имало шуртящи фонтани (шадравани) и растѣли великолѣпни цвѣтя, на други стѣнитѣ били покрити съ чудновата живопись, или украсени съ фарфорови и златни чашки, саксийки и други; на всѣкъждѣ имало зеленина, птици, блѣсъкъ и раскошъ.

Веднага стъклената врата на балкона се отворила и дѣцата видѣли седѣщата въ градината Неке. Тя се много зарадвала на гоститѣ си и ги повела въ градината, да имъ покаже всичкитѣ чудесни красоти.

О, каква градина! Никакъ не приличала на тѣхната малка чайна градинка. Дългитѣ, обсипани съ жълтъ пѣсъкъ и камъчета, пжтечки се разклонявали на разни страни. Овощнитѣ дървета се чупѣли подъ тежестъта на плодоветѣ, каквито дѣцата никога не сж виждали. Колко цвѣтя растѣли тукъ и какви чудни птици живѣли.

Неке завела дѣцата въ една отъ многочисленитѣ бесѣдки, дѣто стояли нейнитѣ любимци: — три маймунки и два учени папагала.

Тукъ дѣцата привикнали съ своята познайница и се заловили да играятъ. Отъ сърце се смѣли тѣ, когато *Пи*, една отъ маймункитѣ, дърпала косичката на Цзо; а другата маймунка *Хо* теглила синята дрешка на Чао. Когато това имъ омръзнало, отишли при рѣкчиката да хранятъ златнитѣ рибки.

6. Крачката на Неке.

— Колко е хубаво тукъ да се бѣга, казала Чао, — хайде да играемъ на гоненица.